

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΓΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έ, λοιπόν, ζών, είτε τότε ο Ρολάνδος στον Κρουαίλικο, διαβαίνοντας την πόρτα, την οποία είχε στήσει, βλέπει τι εφόδια του υπάρχουν :

Καί, απεθρονομένος προς τόν εφημέριον, έφρασε :

— Έλα λοιπόν, δέσποτα μου, είμαστε ζήνοι του φροσίου.

Μα τόν άγιο Βιλλιβρόδ, έφώναξε ο δόν Μαθηρίνος καταγοητευμένος, όφρα τα καταφρασε :

— Με ποιά δικαίωμα, τους φώτισε τότε ο Κρουαίλικο, τοιμάτε να παραβάτετε την καταζία του έπιτοου Ροβέρτου Κέη ;

— Με τό δικαίωμα του ίσχυροτέρου, απάντησε ο λογαγος.

— Άλλά τί θέλετε τελειοπόντων ;

— Θέλωμε να δοίτε την τρελλή, την οποία κρατάς εδώ, του άπάντησε ο Ρολάνδος.

— Άδύνατον ! ποίχησε ο Κρουαίλικο.

— Α, υπά... και γιατί ;

— Βρισχεται σε μια από τις χώσεις της και είναι επικίνδυνον να την πληρώσει κανείς.

— Όσο γι' αυτό, θα τό δοίμε άμέσως οί ίδιοι, απάντησε ο Ρολάνδος. Παραιώσε, άγχιε, γιατί άλλως θα σε στείλω να βρής την πορτα.

Ο Κρουαίλικος έφρασε τά χείμα του προς τόν όρμον και είπε :

— Έξαινε ό,τι μποροΰσα. Άν σιμείη κανένας δεσπότημα, τό ζωο να πειη στα χειράλια σας...

Καί έταξε μέσα σ' ένα δωμάτιο του ίσχυριου, ένώ ο Ρολάνδος και ο εφημέριος προχωρούσαν μέσα στο σπίτι.

— Α ! είπε ο δόν Μαθηρίνος, ένα σωρό άναμνήσεις μου ξεαναμνήζουν στο μυαλό μου. Έδώ, άσιστιό, είνε ή κάση του ποφ έφρατε τό όφραλο χωρομεί, μαζί με τό περιφραμο καλό κρασί...

Ο Φερουλιάζ, για πρώτη φορά ποίμα, ξεναποταίσε τό ποδι του στο καταρμάκον αυτό σπίτι από την άπαισια ήμερα του φόνου του Διονυσίου Γενναίου. Γι' αυτό, ή άναμνήσεις του τόν είχαν κατακλύσει κι' αυτόν. Μα έν ό δόν Μαθηρίνος θυμάτο τό όφραλο χωρομεί, στη σέση του Ρολάνδου ξεαναμνήτουσε ή τρομειότερη σιμείη, την οποία αντίχουσε ποτε άπόφολος...

Έντομητάξυ μεγάλη φασαρία άναμνόνταν από τό δωμάτιο, στο όποιο είχε καταφραγε ο Κρουαίλικο.

— Τι διάβολο κάνει αυτός ο άγχιος έκει ; είπε ο Ρολάνδος. Μήπως μηχανεύεται τίποτε έναντιον μου ;

Καί, χωρίς να γάνη καιρό, έσποφξε δυνατά την πορτα του δωματιου αυτού.

Είδε τότε τόν φροποδέτομα Ψάβιον να μαζεύη βιαστικά σε δύο μεγάλα κίβωτια όσα πράγματα βρισχόντουσαν μπροστά του.

— Δέν είναι πενά άσφαλής έδώ, είτε στο Ρολάνδο, σέν να ήθελε να δικαιολογηθή, και μαζεύον τά πράγματά μου...

Έργαζόταν μάλιστα τόσο δραστήρια, όστε σταγόνες ιδρωτός ζυλοσαν άπάνω στο μέτωπό του, λιώνοντας την περιφραμη άλογηή του άσποφλόγου Λομειριου, χωρίς στή όποια είχε άλλίξει τό ρομίο του προποσίου του.

Ο Φερουλιάζ τό πρόσξε αυτό και τό έζύταξε με περισοσίρη προσοχή.

— Κιτάχτε ! Κιτάχτε ! φώναξε σε λίγο στο δόν Μαθηρίνο... Κιτάχτε !...

Καί συγχρόνος, βγάζοντας άπ' τή ζώνη του ένα μαζάρι ποφ ή λεπία του έλαμπε, φώτισε τόν Κρουαίλικο με φρονή άπότομη :

— Πώς σε λένε, φίλε μου ;

— Γιατί με φώτας ; τοϋ ά-

πάντησε έκνίος με δυναφάσσεια.

— Κέφατα του Λαβόλου !... Γι'ά να μάθοι...

— Όνομάζομα Ψάβιον, είτε τότε ο Κρουαίλικο. Λόγτου Ψάβιον.

— Πολλό καλά, ζώμε Ψάβιε, του απάντησε ειρωνικά ο Ρολάνδος. Πάρε άμέσως μια λεκάνη, και πλύνου !

— Τι λέτε ;

— Λέω ό,τι, άν θέλεις να μη σοι ζώμε γ' αυτή, πρέπει να πλύνεις άμέσως...

— Μά... έτραβήσε ο Κρουαίλικο.

— Μα τίς βροντές του όρμου ! σούφραξε ο Ρολάνδος, θα σταζούσε ή όχι ;

Συγχρόνος τόν έπλησιασε, και, πίνοντάς του τό αυτί, άκούηπσε σ' αυτό την ζώμη του μαζαριού του.

Ο Κρουαίλικος τότε, βλέποντας ότι θα του έκοβε άσφαλής γ' αυτό του, πήρε μια λεκάνη νερό και άγχιος να πλένεται... Μα όσο πλένεται, ή φασαρία του μεταβαλλόταν δυνατά.

Ο δόν Μαθηρίνος βλέποντάς τον είχε σάσει στα γέλια, ένώ ο Ρολάνδος ζουνοΰσε με ευχαρίστηση τό κεφάλι του.

— Ψάβια ! είτε τέλος στον Κρουαίλικο, όταν αυτός τελείωσε τό πλύνον και τα παραιώσισε με την πραγματική του μορφή. Είπα τώρα πολλό καλύτερος. Πρώ όλίγο φανόσουσαν σέν ογδοντάρις, ένώ τώρα δέν φαίνεται παρατάξιο από πενήτα χρόνον. Μοφ φαίνεται όμως ότι έχω δει κάποιον τά μοίτρα σου.

— Άδύνατον ! απάντησε ο Κρουαίλικος γελόντας βεβιασμένα. Δέν είναι από τά μοίτρα αυτά.

— Λές ψέμματα !

— Σάς λέω την άλήθεια, ζώμε Φερουλιάζ.

— Α ! Α ! όποτε με γνωρίζεις ; τόν διεζώμε ο Ρολάνδος.

— Μα όλος ο κόσμος έδώ σας ξεφει, του απάντησε ο Κρουαίλικο.

— Άζου δώ, φιλαράκο, του είτε ο Ρολάνδος. Ξεφει πολλό καλά, πως ό,τι λέω τό κάνω. Λοπόν σοϋ όρκίζομα στην τιμή μου ως ευαίολής, ότι θα σε κρημίσω με τά ίδια μου τά χείμα σ' έν' από τά δοκάρια αυτά του ταβανιού, άν δέν μοφ όμολογήσεις όλη την άλήθεια... Σοϋ δίνο δύο λεπτά προφείμα για να σκεφής...

Άμέσως μόλις άκουσε τά λόγια αυτά του Φερουλιάζ, ο Κρουαίλικος βουδίστηκε σε βιαστές σκεφεις. Ένα τρομειό δίλημα τόν βεβιασέξε. Συλλογιζόταν ποιος ήταν πιο επικίνδυνος γι' αυτόν, ο Ρολάνδος Φερουλιάζ ή ο Ροβέρτος Κέη, και να ταχθή με τό μέρος ένός άπ' τού δύο.

Τό σκευδαίο όμως ήταν ότι ο λογαγος τόν είχε στη διάθεσι του και πως ήταν άδύνατον να ξεφραγή από τά χείμα του. Τόν έβλεπε μάλιστα έκει μπροστά του ποτε να χαϊδέη τό μαζάρι του ποφ λαμποκοπούσε και ποτε να κιντάχ τό ταβάνι, σάν να ήθελε να βρη τό δοκάρι άπ' τό όποιο θα κρημιασε τό στανί του.

Τότε δέν έδίστασε πενά και ειπε σταθερά στο Ρολάνδο :

— Σκέφτιμα και άποφάσιμα. Θα σας πω την άλήθεια, αλλά ένό ένα όρο.

— Ποιον ;

— Ότι όσεις, ο όποιος κρημάτε ναντοτε τό λόγο σας, θα μου ίσοσχευήτε να με προστατεΰσετε έναντιον του Ροβέρτου Κέη.

— Όρκίζομα, απάντησε έπίμομα ο Ρολάνδος, ότι κανείς δέν θ' άγχιέη ούτε μια τριζα της κεφαλής σου, χωρίς την άδειά μου...

— Λοιπόν, είμα ο Γάζαβος Κρουαίλικο ! Κι' άλλαξα ένη μ' αυτό έδώ, και τοϋς έδειξε μια μπικαλά με ένα βουδύχομο ίγροδ...

(Ακούοντες)

—Μ' αυτό έδώ, είτε ο Κρουαίλικο

